

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter
of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਗਲਤ ਅਪਾਹਜਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 (1A) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 13-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਵਿਆਹ ਦੀ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 23(1) (ਏ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਕਾਰਵਾਈ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਕੋਤਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23(1) (ਏ) ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 23(1) (ਏ) ਨੂੰ ਧਾਰਾ 13(1 ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 23(ਐਲ)(ਏ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13 (1A) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਸਹਿਵਾਸ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਕੌਣ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਧਿਰ ਸੀ, 1964 ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 23(1) (ਏ) ਧਾਰਾ 13 (1 ਏ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿਵਾਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਨਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ ਜੋ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਨਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਥੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23(1) (ਏ) ਗਲਤ-ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸੰਕਲਪ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 (1 ਏ) 'ਤੇ ਜੋ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 23 (1) (ਏ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਪਾਹਜਤਾ ਸਹਿਵਾਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਜਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 13 (1 ਏ) ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਜੇ.—ਮੈਂ ਵਿੱਲੋ, ਜੇ. * NKS ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ

ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਆਰ. ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਸੀ. ਜੇ., ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਜੇ.

ਬਾਕੇ ਰਾਮ, ਸ਼੍ਰੀ ਲਛਮਣ ਦਾਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ- (ਕਿਰਾਏਦਾਰ) ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

v

ਸ਼੍ਰੀ ਮੰਗਤ ਰਾਮ ਦੀ ਧੀ ਸਰਸਤੀ ਦੇਵੀ,

(ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ)- ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1974 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 392

17 ਦਸੰਬਰ 1976.

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)— ਸੈਕਸ਼ਨ 13 (3) (a)
(i)- ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਨਿੱਜੀ ਲੋੜ ਦੀ— ਧਾਰਾ 13(3) (a) (i)- ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ (b) ਅਤੇ (c) ਵਿਚ ਸ਼ਰਤਾਂ— ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3) (ੳ) (i) ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮੁੱਦੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਿਕ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (3) (ੳ) ਦੇ ਪੈਰਾ (i) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (b) ਅਤੇ (c) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 8 ਅਤੇ 15)

ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਐਸ. ਤੇਵਤੀਆ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ 28 ਅਗਸਤ, 1975 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ 17 ਦਸੰਬਰ, 1976 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

14 ਜਨਵਰੀ, 1974 ਦੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਕੁਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਟਿਵਾਣਾ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ.ਐਲ. ਚੋਪੜਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ 1949 ਦੇ ਐਕਟ III ਦੀ ਧਾਰਾ 15(5) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇ ਮਿਤੀ 22 ਮਾਰਚ, 1972 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1974 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰੀ ਹੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ.

t ਐਮ ਐਲ ਸਰੀਨ, ਐਸ ਕੇ ਗੋਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪੇਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

8. ਐਨ.ਅਗਰਵਾਲ, ਵੀ.ਕੇ ਝਾਂਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਵੋਕੇਟ। ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ, ਜੇ.— (1) 28 ਅਗਸਤ 1975 ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੰਦਰਭ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਿਵਾਤੀਆ,

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ - ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ:

“ਕੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3) (ਏ) ਦੇ ਉਪ-ਪੈਰਾ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ (i) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। . _ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਰਤਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਖਤਾ ਕਾਰਨ ਦੇ।

ਹਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਵਲ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲ ਹੀ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਕਤ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਸੰਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

“13 (1) ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ;

(3)	***	***	***
	\$		
	* *	* * *	
	*****	- -	

t' .

(4) (a) > ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ-

(i) iin 1 ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ, -

•। fiiS

(a) ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਹੈ;

- (b) ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਅਤੇ
- (c) ਉਸਨੇ ਉਕਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ;”

(3) ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫੈਸਲਾ ਸਿਵਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨ (*ਲਖੀ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ*) (1) ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ (b) ਅਤੇ (c) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਵੇਂ ਮੁੱਦੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਈ ਸੇਠ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੁਮਾਰੀ* (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਹਾਜਨ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਨੇ ਜੇ.ਜੇ. ਜੇ., ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਨੁਪਾਤ

- (1) ਸੀਆਰ 372/56 28-4-58 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
 (2) 1961 ਪੀ.ਬੀ. ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਰ 865

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਈ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਇੱਕਮਾਤਰ ਆਧਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਐਕਸਟੈਨਸ਼ੋ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

“ਸਿੱਖਿਆ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਵਾਦਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਸਬੰਧ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਜੋ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।' ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਆਮ ਕਥਨ ਵਜੋਂ ਇਹ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੈਕਸ਼ਨ 13(3) (a) (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਜੋੜਦੀ ਹੈ। ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਬੇਦਖਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰੈਪਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 13(3) ਦੀ ਧਾਰਾ (ੳ) ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (i) ਦੇ ਪੈਰੇ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ '

ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ

tion ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਭੁੱਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।"

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਈ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਪੀਡਿਤ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੇਵ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਤਿਲਕ ਰਾਜ ਧਰਮਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (3) ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ, ਉਪਰੋਕਤ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ:

"ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।"

ਤਿਵਾਤੀਆ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਨੇ ਵੀ (ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼ੰਕਰ ਲਾਈ ਮਿਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ) ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। (4)।

(4) ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੀ ਹਿਮਾ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਐਚ.ਐਨ. ਭਸੀਨ ਬਨਾਮ ਚੰਬਾ ਮਾਲ, (5), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅੰਸਾਰੀ, ਜੇ. ਨੇ ਸ਼ੱਕ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਖਾਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

“ਇਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਆਜ਼ਾਦ ਅਗਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਵੇ। ਸਬੂਤ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਕੰਟਰੋਲਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 13 (3) (ਏ) (i) ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ।

- (3) 1973 ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਜਰਨਲ 557.
- (4) CR 529/73 ਨੇ 15.7.75 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।
- (5) 1970 ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਰਿਪੋਰਟਰ 84Q,

ਐਕਟ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਨ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਜਗਦੀਸ਼ ਲਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, (6) ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇੰਨੀ ਸਟੀਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਹੜੇ ਨੁਕਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

(5) *ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਜਗਦੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ*, (7), ਮਹਾਜਨ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਜੋ ਕਿ *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ। ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। *ਐਚ. ਐਨ. ਭਸੀਨ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ; *ਸੰਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਕਰਮ ਚੰਦ ਮੰਗਾਈ ਰਾਮ (8)* ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ *ਇੰਦਰ ਕੁਮਾਰ (9)* ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। (b) ਅਤੇ (c), ਪਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਚਿਤ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

- (6) 1974, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਰਿਪੋਰਟਰ 413.
- (7) 1974 ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਰਿਪੋਰਟਰ 99.
- (8) ਏਆਈਆਰ 1963 ਪੀ.ਬੀ. 1.
- (9) 1967 ਪੀ.ਬੀ. ਲਾਅ ਰਿਪੋਰਟਰ 83।

"

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ, ਉਸੇ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ. ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨਰੂਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੰਦਾ ਬਨਾਮ ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, (10) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਸੰਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰੋ. ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਜਸਵੰਤ ਰਾਏ (11) ਵਿੱਚ ਜੈਨ, ਜੇ. ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ-ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3)(ਏ) ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ), (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨਾਂ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ। (i) ਐਕਟ ਦਾ, ਪਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪੜਾਅ ਕਿ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਵਰਮਾ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ), ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ (ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਉਦਾਸੀ ਬਨਾਮ ਜਵਾਲਾ ਦਾਸ (13) ਵਿੱਚ ਜਨਕ ਰਾਣੀ (12) ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਲ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ) ਨੇ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੰਦਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ। ਕਿ ਇਹ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਧਾਰਾ 13(3) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

(ਅਮਰ ਨਾਥ ਬਨਾਮ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਐਸ. ਐਮ. ਜੀ.) (14) ਵਿੱਚ ਗੋਇਲ, ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰਿਲਾਇੰਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੋਟ ਕੀਤੇ-, ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾ ਦੇਣਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

- (10) 1975 ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਜਨਰਲ. 320.
- (11) 1975 ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਰਿਪੋਰਟਰ 702.
- (12) CR 826/74, 18 ਜੁਲਾਈ, 1975 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਛੋਟਾ ਨੋਟ ਨੰਬਰ 48 1975 ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਜਰਨਲ, 41.
- (13) CR 1182/72, 14 ਜੁਲਾਈ, 1975, 1976 ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਜਰਨਲ 15 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।
- (14) CR 1116/76, 2 ਨਵੰਬਰ, 1976 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਅਨੁਸਾਰ, ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਵਿਚਲਾ ਹਰ ਅੰਤਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਟੈਸਟ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। A. ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

(7) ਧਾਰਾ 13(3) (3) ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। a). ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਸ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ . ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ). ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਅਤੇ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਧਿਰ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਉਹ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ VI ਨਿਯਮ 2, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਹਰੇਕ ਦਲੀਲਬਾਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਹ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ, ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀਡੀਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਅੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਿਤੀਆਂ, ਜੋੜਾਂ ਅਤੇ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਅੰਕਿਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ, ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਧਾਂਤ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਆਧਾਰ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਡਰ VI, ਲੂਲ 2 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੇਦਖਲੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਓਸੀਡਿਊਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਪਿੰਨ-ਪੁਆਇੰਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਹੈਰਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਸੀ. ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਖਪਾਤੀ. ਜੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਮਾਮਲਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿ ਕੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਖੰਡਨ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਵੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਭਾਰ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ,

"ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ' ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।"

ਸਿਦੀਕ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਮੁਸੱਮਤ ਸਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ, (15), ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਮੂਲ ਨਿਰਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, -

"ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਕੋਈ ਮਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ, (16) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(8) ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ *ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੰਦਾ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਦਾ ਫੈਸਲਾ *ਸੰਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪੀਆ)* ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। (ਸੁਪਰਾ), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 13(3)(a)(i) ਦੀਆਂ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

(15) AIR 1930 Privy Council 57 (1)।

(16) ਏਆਈਆਰ 1966 ਐਸਸੀ 1861

ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ (1977)1 ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter
of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ. ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉਹਨਾਂ) ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਨੀਂਹ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮੁੱਦੇ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤਰਕ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਹੋਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

(9) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ।

ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਦੋ ਹੋਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵੀ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦੀ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ, ਕਾਰਵਾਈ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉਪਜਾਊ ਸਰੋਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। " 15 ? ° f CaSeS " ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜੇ ਡੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਯੋਗ ਬੋਝ ਹਨ

ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਰਸ ਨਾ ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੀ ਰੁਚੀ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪੋ-ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ

ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤਰਕੀਬ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਚੰਗੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਉਲਟਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(10) ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਹਿਸਾਂ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਅਤਿਅੰਤ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਲੈ ਲਿਆ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਤੱਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਪੂਰਵ ਮਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ, ਇਸਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ, ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3)। ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਏ) ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬੈਂਚ \wedge S(mt ਰਾਮਦਾਸ ਦੇ ਕੇਸ (su Pra > ਅਤੇ Mtar Sin9h ਦੇ ਕੇਸ <s «Pra) ਵਿੱਚ 1S1 ° n ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਸਤਾਵ . b) ਅਤੇ () ਉਪ-ਧਾਰਾ (a) ਦੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਫਿਰ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਪੱਖ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੂਛ, ਨਹੀਂ!

ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਨੇਦਰੂਰੀ ਕਾਮੇਸ਼ਵਰਮਾ ਬਨਾਮ ਸੰਪਤੀ ਸੁਬਾ ਰਾਓ, (17) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, -

“ਜਿੱਥੇ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਿਆਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਾ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਬਲਕਿ ਦੂਜੇ ਪੱਖ ਦੇ ਖੰਡਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕੇਸ ਲਈ ਘਾਤਕ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਗਲਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਬੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਸਨ। ਪੇਸ਼ਕਸ਼।”

(12) ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਹੋਣਗੇ। ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਕੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ - ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ 'ਜ਼ਮੀਨ-ਮਾਲਕ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

<17) ਏਆਈਆਰ 1963, ਐਸਸੀ 884।

ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲਈ ਅਜੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਖਾਸ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

Banke Ram, son of Shri Lachhman Dass v. Sarasti Devi, daughter of Shri Mangat Ram (Harbans Lal, J.)

(13) ਇਸ ਅਦਾਲਤ, ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਫੈਸਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ।

(14) ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸਾਲ 1961 ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤੱਤ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਸੋਧਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਵਾਦ ਦੇ, ਸੋਧ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ' ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਬੇਦਖਲੀ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਆਚਰਣ।

- ਐੱਸ 15 ਐਕਸਟਰਾਈਲ \wedge t0 ਨੂੰ ਸੰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਧਾਰਾ 13(3)(ਏ) ਦੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ (i) ਦੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। \wedge J 011 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਸੇਠ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਉਹ ਫੈਸਲਾ, ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ।

NILS.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ